

τῆς νεαρᾶς συζύγου καίτοι λίαν εὐχάριστος δύναται νὰ ᾖ ἐπὶ μακρὸν τοιαύτη· Ὁ Πλούταρχος τὸ ἀγαθὸν τοῦ παιδαγωγοῦ ἔργον δὲν ᾔσχετο ὅτι ἀποδοτέον τῷ ἔρωτι. Ὁ Πολλίανος δύναται νὰ ὁμιλῇ τῇ Εὐρύδικῃ ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ γάμου ἡμέρας περὶ φιλολογίας, φιλοσοφίας καὶ ἐπιστήμης. Προσέχουσα αὕτη τὸν νοῦν θὰ εὐνοῇ τὸν σύζυγον· Ἡ ἀμαθὴς ἔστω καὶ ἀγίνους δὲν ἐννοεῖ πάντοτε· ἡ δὲ σχολαστικὴ νομίζει πάντοτε ὅτι δὲν ἐννοεῖται ἐπαρκῶς. Μεταξὺ τῶν δύο τούτων δέον νὰ ἐκλέγῃται ἡ πνευματώδης καὶ εὐπαιδευτος γυνή, ἣν ὁ Ρουσσώ δὲν ἠδυνήθη νὰ διαρίσῃ. Εἶνε δὲ τοιαύτη ἡ τοῦ Πλούταρχου Εὐρυδική, ἥτις γευσθεμένη ἤδη μαθήσεως ποθεῖ ν' ἀναπτύξῃ ταύτην ἵνα τῷ συζύγῳ ᾖ ἀρεσθὴ, ἅμα δὲ καὶ ἡ σύζυγος ἐκείνη οἶαν τελείως περιέγραψεν ὁ συγγραφεὺς τῆς γυναικείας ἀγωγῆς.

Ἀλλά, δύναται τις νὰ εἴπῃ, ἂν ὅπωςδὴποτε ἀνεκτὴ ὑπάρχῃ ἡ μεταξὺ τῶν συζύγων ἰσότης δὲν εἶνε ὅμως ἐπικίνδυνος ἢ καταφανής, ἢ ἀδιαφιλονίκητος τῆς γυναικὸς ὑπεροχῇ; Καὶ τὴν δυσχέρειαν ταύτην προσεῖδεν ὁ ἡμέτερος τῆς ψυχῆς ἱατρός. Ἐσκέψατο μῆτοι παραπλησία τῶν ὄρων καὶ τῶν προσόντων ὑπεροχῇ ἠδύνατο νὰ προσεὐνήσῃ τῇ οἰκιακῇ κοινωνίᾳ νόσον. Ἡ περίπτωσις αὕτη πολεμεῖται ἐν τῷ περὶ ἔρωτος διαλόγῳ διὰ τῆς συμβουλιᾶς φιλοσόφων προσελθόντων εἰς Θεσπίας ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Ἐρωτος.

Ὁ Βάκων ἀνὴρ εἰς νεανίας ἐράται περικαλλοῦς πλουσίας, εὐφυοῦς ἀλλὰ προσδυτέρας αὐτοῦ καίτοι νέας εἰς χήρας. Καὶ ἡ Ἰσμυνοδόρα αὐτῇ ποθεῖ τὴν μετὰ τοῦ Βάκωνος ἔνωσιν παρὰ τὴν διαφορὰν τῆς ἡλικίας. Ἀλλ' εἶνε δυνατὴ ἡ ἀντίστροφος αὕτη ἔνωσις; — Οὐχί, λέγουσιν οἱ μὲν, εἶνε ἀνατροπὴ τῶν ὄρων τοῦ κόσμου τούτου. — Τί σημαίνει; ἀπαντῶσιν ἑτέροι· ὁ ἔρως εἶνε θαυματουργός· πεποιθατε ἐπ' αὐτόν. Ἐν τῇ ἀκροτάτῃ τῆς συζητήσεως ἐξάγει ταχυδρόμος ἀφικνεῖται πνευστιῶν καὶ κονιορτοῦ ἔμπλεως. Τί συμβαίνει; Ἡ Ἰσμυνοδόρα ἀπήγαγε διὰ τῶν φίλων αὐτῆς τὸν Βάκωνα καὶ ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῆς ὁ νεανίας περιβάλλεται τὴν γαμήλιον στολὴν καὶ νυμφεύεται αὐτήν. Ἡ ἀγγελία ἐνσπείρει τὴν συγκίνησιν παρὰ ταῖς φιλοσόφους καταπληκτοῖς καὶ ἀγανακτοῦσιν ἐπὶ τῷ σκανδαλῷ. Ἐν τούτοις πραίνονται κατὰ μικρὸν καὶ μεταγινώσκουσιν. Ἐν συντόμῳ δὲ ἐγείρονται καὶ μεταβαίνουσιν ἵνα παραστῶσιν εἰς τὴν τελετὴν τῶν γάμων. Ἀπρόοπτος ὄψω καὶ εὐάρεστος λύσις, ἥς εὐνόητος ἡ ἠθικὴ ἐννοία. Ὅταν μεταξὺ δύο ὑγιῶν ψυχῶν τὸ πάθος ἐμφιλοχόρησῃ μέγα καὶ βαθύ, ἡ τῆς γυναικὸς ὑπεροχὴ οὐδὲν ἔχει τὸ κινδυνώδες καὶ δύναται ν' ἀποβῇ τῆς εὐδαιμονίας αἰτία, ἀρκεῖ μόνον ἡ ὑπεροχὴ αὕτη νὰ μὴ ἐπιβάλλῃται ὑπερήφανως, ἀλλὰ χρησιμοποιοῖται εἰς ἐξάλειψιν τῶν διαφορῶν καὶ ἐγκατάστασιν τῆς ἰσορροπίας. Καὶ οὕτω προκειμένου περὶ ἔρωτος ἐν τῷ γάμῳ καὶ τῆς ἐν τῇ οἰκογενείᾳ ἐπιρροῆς τῆς γυναικὸς, ὁ Πλούταρχος ἐξισοῦται καὶ ὑπερτερεῖ ἐνιαχοῦ μὴ πλανώμενος τοὺς εὐτολμοτάτους τῶν νεωτέρων. Ἀλλως δέ, ἡ ἠθικὴ τοῦ Πλουτάρχου ἱατρικὴ ἐφηρμοσμένη εἰς τὴν τοῦ οἴκου ἀναγέννησιν παρέμεινεν ἡ μόνη τελεσφόρος. Κατὰ τὴν νέων πολέμιον, οὗς αἱ ἐπαινεσάσεις ἐδναιοῦργησαν τῇ ἐντίμῳ γυναικί, οἵτινες ἀπογυμνοῦσι τὰς αἰθούσας καὶ τοὺς κοιτῶνας

χάριν τῶν λειχῶν, τῶν στυθοροῖσεων καὶ τῶν οἰνοπώλειων ὅποια ἡ νῦν χρησιμοποιοῦμένη θεραπεία; Οἱ σημερινοὶ ἠθολογοὶ λέγουσιν ὅτι πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν οἰκογενειακῶν δεσμῶν ἐπείγει ἡ ἀνάγκη τῆς μορφώσεως τῶν γυναικῶν, ἡ προκαλοῦσα τὴν ἀνάδειξιν ὅλης αὐτῶν τῆς ἀξίας. Οὐδὲν ἔλαττον τούτων ἔλεγεν ὁ Πλούταρχος πρὸ 1800 ἐτῶν, ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἐπεξήνται καὶ τὸ πρὸς ζωογόνησιν τῶν δημοσίων ἀρετῶν φάρμακον, τὸ μέλλον νὰ διεγείρῃ τὴν νεαροκωμένον τοῦ πολίτου ψυχὴν. Ἰδωμεν, ἂν νῦν τιχθεὶς ν' ἀνακαλύψῃ τοῦτο.

(Ἀκολουθεῖ).

CHARLES LÉVEQUE

(Μετάφρασις Φωτίου Δημητριάδου).

ΙΣΤΟΡΙΚΑ.

Ποικίλη ἱστορία

ἐκ τῆς Βίβλου τῶν Βασιλείων

ἀρεκδότου συγγράμματος Καισαρίου Δαπόντε.

Κωνσταντῖνος Δαπόντες ἐγεννήθη περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΑ' αἰῶνος ἐν τῇ νήσῳ Σκοπέῳ ἐκ τῆς ἀρχοντικῆς οἰκογενείας Δαπόντε, ὁ πατὴρ δ' αὐτοῦ πρόξενος τῆς Μ. Βρετανίας. Ἦν ἀνὴρ ἱκανῶς πεπαιδευμένος ἐν τε τῇ ποιητικῇ, φιλοσοφίᾳ, καὶ θεολογίᾳ. Προσληφθεὶς ὑπὸ τοῦ ἡγεμόνος Οὐγγροβλαχίας Κωνσταντίνου Μαυροκορδάτου ὡς δευτέρου γραμματεῦς τῆς ἐν Βουκουρεστίῳ αὐλῆς (κούρτης) ἀπεστάλην πρεσβευτὴς πρὸς τὸν χάνην τῶν Τατάρων εἰς Κριμαίαν. Ἀκολουθῶς ὑποπεδῶν εἰς πειράσμοις τοῦ ματαίου τούτου κόσμου, προσήλθεν ἐν τῇ κατὰ τὸν Ἄθω Ἱ. μονῇ τοῦ Ἐνροποτάμου ἐνθα ἐκουρεύθη μοναχός, μετονομασθεὶς Καισάριος. Ἀποσταλεὶς δὲ παρ' αὐτῆς μετὰ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς διάφορα μέρη τῆς Μολδαβίας¹ συνέλεξε τὸ ἀπαιτούμενον χρηματικὸν ποσὸν καὶ ἀνέγειρε τὸν περικαλλῆ καθολικὸν ναὸν τῆς μονῆς ταύτης, πρότερον ὄντα μικρὸν καὶ ἐτοιμόρροπον· ἀπέθανε δὲ περὶ τὸ 1789 ἐν τῇ πατρίδι του, ἐν ᾗ μετέβη χάριν τῆς ὑγείας του. Ὁ Δαπόντες ἦν ἐκ τῶν πολυμαθεστέρων καὶ πολυγράφικωτέρων τοῦ καιροῦ του, μελωδὸς καὶ στικουργὸς οὐχὶ τῶν εὐκαταφρονήτων, μὴδεῖαν ὅμως τηρῶν τάξιν εἰς τὰ συγγράμματά του, ἀλλὰ συνεχῶς ἀναμινύων ἀκατάλληλως τὸ σπουδαῖον μετὰ τοῦ γελοίου, τὴν Γραφὴν μετὰ τῆς μυθολογίας κλπ.

Ἐγραψε καὶ εἰς πεζὴν φράσιν τινά, ὁμοίως κανόνας ἐκκλησιαστικούς ἀπειρούς, ἀλλὰ τὸ πλεῖστον εἰς στίχους, ὡς ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ διὰ τῶν ἐξῆς·

Διὰ ταῦτα κ' ἐγὼ λοιπὸν ὅτι παλαιότερα
ἢ στικουργία ἢ χρυσὴ, ὅτι τιμιώτερα
οὐσα τιμιώτερα δέ, εἶναι καὶ γλυκύτερα
ἔσονται γλυκύτερα δέ, εἶναι ποθεινότερα,

1) Καὶ τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου. Ἡ περιγραφή τῆς περιόδου ταύτης εἶναι λίαν περίεργος διὰ τὰς περιεχομένας εἰδήσεις περὶ τῆς τότε κατστάσεως τῶν χωρῶν τούτων.

οὐσα ποθεινότερα δέ, εἶχε στιχοποιήσει
καὶ τὸ ψαλτήριον τὸ Δαβὶδ, καὶ μὲ παρακινῆσαι
ἐν ἑκάστῳ τὰ βιβλία μου διὰ τῆς στιχοποιΐας
ὅλων τούτων δέκα τόμους, καθὼς πλέον γλυκείας
πρὸς τοὺς καὶ τοὺς δυὸ αὐτοὺς τοὺς τῆς χρονο-
λογίας, τῆς παγκοσμίου νὰ εἰπῶ μάλιστα ἱστορίας
εἰς τὰ ὅποια ἔκα τὸ νῦν εἰς τὰ κατὰ δεκά
στιχοποιεῖσθαι θαρρῶ, ὥς πᾶσαι μετὰ δεκά
στιχοὺς ὅπου δὲν φαίνεται οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀρχαίων
τόσους νὰ ἐστιχοῦργησέν, ἀλλ' οὐδὲ ἐκ τῶν νέων.

Τὰ πλείστα τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ ἐξεδόθησαν
ἐκ δὲ τῶν ἀνεκδότων ἐστὶ καὶ ἡ Βιβλος τῶν Βασι-
λειῶν, δωζομένη ἐν δυοὶ τόμοις ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς
Μ. Λαύρας ὑπ' ἀριθμ. 13—14 θέσιν Α. Πληροστά-
την βιογραφίαν τοῦ ἀνδρὸς τούτου ἔγραψεν ὁ κ.
Σάβας ὁ ημοδοσιευθεὶς ἐν τῷ Γ' τόμῳ τῆς Μεσαιωνι-
κῆς Βιβλιοθήκης, τὰ δὲ συγγράμματα τοῦ ἀπρηθμυ-
σεν ἐν τῇ Νεοελλ. Φιλολογίᾳ σελ. 501.

Ἐκ τῆς ὁμοειδούς οὖν Βιβλου τῶν Βασιλειῶν ἀπο-
σπῶν δημοσιεύω διὰ τῆς «Ἐπιθεωρήσεως τοῦ Νεολό-
γου» τὰ ἑξῆς:

α') Τάξις γενομένη ἐπὶ ὑποδοχῇ τινος Ἐλευθέρου
Κονιάτου.

β') Πιπτάκιον τοῦ πατριάρχου Ἱεροσολύμων Παρ-
θενίου περὶ τοῦ ὁφεικίου αὐτοῦ ὡς Ἐκκλησιάρχου.

γ') Διορισμὸς αὐτοῦ ὡς Κονσόλου τῆς Μ. Βρεττα-
νίας ἐν Σκοπέλῳ. (Τὸ ἔγγραφον τοῦτο ἐδημοσιεύθη ἐν
«Κέραι» Ἀμαλθείας» σελ. 117, ἀλλ' ἀχρονολόγητον
καὶ ἐν πολλοῖς κολοδόν).

δ') Περὶ τοῦ βυζαντινοῦ κυπέλλου τῆς ἱερᾶς μο-
νῆς Κουτλουμουσίου.

ε') Πέτρου Γ' βασιλέως Ρωσίας παραιτηθεὶς τῆς
βασιλείας.

Ἐκ δὲ τῶν ἀρχαίων τῆς ἱερᾶς μονῆς Μ. Λαύρας:

ς') Ἐγγραφον συστατικὸν τοῖς εἰς Ρωσίαν ἀπο-
δημοῦσι Λαυριώταις ἀδελφοῖς.

ζ') Πατριαρχικὸν γράμμα περὶ τοῦ περὶ τὰ Ζύχνα
μόνυδριον τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

η') Ἀναφορὰ τῶν κατοίκων τῆς νήσου Σκύρου
ἐπὶ Βενετοκρατίας ἀνύσμιμος τῇ ἱστορίᾳ αὐτῆς.

θ') Ἐγγραφον συμβιβαστικὸν διαφορᾶς τινος ἐν
Κρήτῃ ἐμφαντικὸν τῆς καταπτώσεως τῆς γλώσσης
εἰς δυσνόητον κατάστασιν ἕνεκα τῶν πλείστων ξε-
νικῶν λέξεων.

ι') Συμφωνητικὸν τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ ναοῦ τοῦ
ἁγίου Μιχαὴλ Συνάδων ἐν Βαθεὶ τῆς Σάμου, χρησι-
μον διὰ τὸν φίλον κ. Ε. Σταματιάδην.

Ἐν Ἀγίῳ Ὁρεῖ Ἀθῶ. 1893.

ΑΛΕΞ. Ε. ΛΑΥΡΙΩΤΗΣ.

Α'.

Ἐν τῷ 5' βιβλίῳ τῶν Βασιλειῶν, στιχοῦργῶν περὶ
τῶν ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ βασιλέως Ἀλεξίου Κομνη-
νοῦ ἀναφαιδῶν αἰρέσεων τὴν κατὰ τὴν φιλιππού-
πολιν Βογομήλων, καὶ τῶν Παυλικιάνων, καὶ τῶν
πρὸς καταστροφὴν αὐτῶν μέτρων προστίθησιν.

«Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ εἶπαμεν περὶ τῶν εἰρημένων
δυσσεβειῶν, αἰρέσεων, ἀναθεματισμένων,

ἃς ποῦμεν καὶ περὶ αὐτῆς ὅπου εἰς τοὺς καιροὺς μας
ἐκρημνίσθηκε, καὶ ἔφθασεν εἰς τόπους ἰδιούς μας,
εἰς τὴν ὅποیان ζὲν πολλοὶ ἔπιδαν Εὐρωπαῖοι
ὡς καὶ γηγᾶδες, ἱερεῖς, Λατῖνοι καὶ σπουδαῖοι.

Αἰρέσεις Κονιάτων ἡγουντῶν Φαρομαδονίδων.

Τάξις γενομένη ἐπὶ ὑποδοχῇ τινος

Ἐλευθέρου Κονιάτου.

Ὅστις ἐπιθυμῇ νὰ συναριθμηθῇ μὲ τὴν Ἑταιρίαν
τῶν Κονιάτων, πρέπει νὰ συστηθῇ ἀπὸ ἑνα ἄλλον
συνάδελφον, ὥς ὑποκείμενον ἀρετῶν καὶ ἄξιον,
καὶ τότε θέλει τῷ δοθῇ ἄδεια νὰ παρουσιασθῇ ὁδη-
γούμενος ἀπὸ ἐκείνον τὸν συνάδελφον, χωρὶς ὥς
μέσα εἰς ἕνα σπῆτι (ὡσὺν εἰς τόπον τῆς Βηθλεὲμ)
τῆς Ἑταιρίας καὶ θθάνωντας ἐκεῖ, ἐρωτᾶται, ἂν ἔχη
πνεῦσιν ἡγουν κλίσιν διὰ νὰ συναριθμηθῇ. Ἐρωτᾶ-
ται περὶ τῆς καταστάσεώς του, ὀνόματός του, καὶ
ἐπωνυμίας του. Ἐπειτα τοῦ ἀφαιρεῖται κάθε λογῆς
μέταλλον, λίθοι πολύτιμοι, καὶ τὰ ἑξῆς, γυμνώνεται
τὸ δεξιὸν γόνυ, καὶ εἰς τὸν ἀριστερόν ποδα, ἐπάνω
εἰς τὸ παπούτσι, τοῦ υποδέχοντι μίαν γόφον ἡγουν
κουντοῦραν ἡράγγικην, περισφαλίζοντες ἑαυτοὺς
ὁφθαλμοὺς μὲ ἕνα μανδύλιον. Εἰς τοιοῦτον τρόπον
τὸν ἀφίνουσι μίαν ὥραν σχεδὸν εἰς τὰς φαντασίας
του. Περνῶντας οὗτος ὁ καιρὸς, ἐρωτᾶται τρεῖς φο-
ραὶς περὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ βαπτίσματος. Ἐδῶ καὶ
ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι εἶναι οἱ συνάδελφοι μὲ σπαθί
γυμνὸν εἰς τὰς χεῖρας, φυλάσσοντες τὸν ἀπὸ κάθε
ἀκαθαρσίας. Ὁ πρωτομαῖστωρ, περιεζωσμένος ζώνην
γαλάζιαν εἰς σχῆμα τρίγωνον, προστάττει νὰ ἐρωτη-
θῇ ἂν ἔχη πνεῦσιν καὶ τοῦτο ὁ ἀνάδοχος, ἀποκρίνε-
ται ὁ ὑποψήφιος ναὶ καὶ ἐτὶ ὁ πρωτομαῖστωρ τοῦτά-
ζει τὴν εἰσόδον, κάμνωντάς τον νὰ κάμῃ τρεῖς γύρους
τριγύρω μιᾶς συγγραφῆς, ἐξαπλωμένης ἐπάνω εἰς
τὸ ἔδαφος, παρουσιάζοντας ἐπάνω εἰς δύο κολῶνας
τὴν σκιαγραφίαν τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος μὲ δύο

Δ Δ
γράμματα κεφαλαιακά, Ι. Ρ. Εἰς τὸ μέσον τοῦ θαλά-
μου εἶναι τρεῖς μεγάλας λαμπάδες ἀναμμέναις. Ἐ-
πάνω εἰς τὰς ὁποίας εἰς τὴν πρώτην εἰσόδον τοῦ
ὑποψήφιου ῥίπτουν κάμποσιν κόκκιν, ἡγουν μπα-
ροῦτι, διὰ νὰ τὸν τρομάξουν. Ὑστερον ἀπὸ τρία
τέταρτα τῆς ὥρας τὸν ὑπάγουσι εἰς τὸ μέσον τοῦ
αὐτοῦ τόπου ἐμπροσθεν τοῦ πρωτομαῖστορος, ὁ
ὁποῖος εὐρίσκεται ὀπίσθεν μιᾶς καθέδρας μεγάλης,
ἐπάνω εἰς τὴν ὅποιαν εἶναι τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ ἁγίου
Ἰωάννου, καὶ ἐρωτᾶται περὶ τῆς πνεύσεώς του,
ἀποκρίνεται καὶ πάλιν Ναί, καὶ ἐτὶ προστάζει νὰ
τοῦ λυθοῦν οἱ ὁφθαλμοί· οἱ δὲ συνάδελφοι πλάνον-
τες τὰ ἄρματα πλησιάζουσιν αὐτὸν ὕστερον ἀπὸ τρεῖς
κινήσεις εἰς ἕνα θρονὶ χωρὶς ἀκούμβισμα, ὅπου εἶναι
πλησιον εἰς τὴν μεγάλην καθέδραν· ὁ Πῦτωρ τῆς
συνάδελφότητος προσφώνει λέγοντας τῷ Ἀδελφῷ·
Θέλεις ὑποδεχθῇ καὶ ἐκδεχθῇ μίαν τοιαύτην δεδα-
σμίαν καὶ περιβλεπὸν τάξιν, ὅμως διὰ νὰ μὴ λογι-
σῇς ὅτι τὸ τοιοῦτον ἐνεργεῖται ἐναντίον τοῦ νόμου,
πίστεώς τε καὶ βασιλείας, θέλει σοῦ δοθῇ ξεχωριστὰ
μερικὴ εἰσόδος ἀπὸ τὸν πρωτομαῖστορα. Μετὰ ταῦτα
πρέπει αὐτὸς μὲ τὸ γόνυ τὸ γυμνὸν νὰ γονατίσῃ
ἐπάνω εἰς τὸ θρονὶ τὸ χωρὶς ἀκούμβισμα, καὶ τὸ ἄλλο

πόδι νὰ ἀθήσῃ κρεμάμενον εἰς τὸν ἀέρα. Ἐρωτῶν-
τάς τον εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ὁ Πρωτομάρτυρ, ἂν
τάσῃ νὰ φυλάττῃ τὸ ἀπόκρυφον τῶν Κονιάτων καὶ
τῆς τάξεώς των. Πλὴν, ἔμπροσθεν τινὸς συναδέλφου
καὶ παρόντος τοῦ Πρωτομάρτυρος, τοῦ γυμνώνεται
τὸ στήθος, διὰ νὰ ἰδοῦν μὴν εἶναι γυναικείας φύ-
σεως, καὶ ἐγγιζόντάς τον εἰς τὸ ἀριστερὸν βυζὶ ἕνα
πριέλι, τὸ ὁποῖον ὁ ἴδιος κρατεῖ, ἔχοντας τὸ δεξιὸν
χέρι ἐπάνω εἰς τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, ὁ-
μνύει καὶ τοιοῦτοτρόπως τάσσει :

Νὰ μοῦ ἐκρίζωθῇ ἡ γλῶσσα, νὰ μοῦ ξεσχισθῇ ἡ
καρδιά, νὰ καὶ τὸ σῶμα μου, νὰ σκορπισθῇ ἡ κόνις
εἰς τὸν ἀέρα, οὔτε νὰ μείνῃ κανένα μου μνημόσυνον
ἀναμεταξὺ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἀνίσως καὶ κάμω
τὸ ἐναντίον, ὅπου ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ. Τελειώ-
νοντας τοῦτο ἀσπάζεται τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ ὁ Πρω-
τομάρτυρ προστάσωντάς τον νὰ σιωπῇ, τοῦ δίδει
τὴν ζώνην τοῦ λευκοῦ δέσματος τῶν Κονιάτων, καὶ
δύο ζευγάρια χειρόκτια, ἕνα διὰ λόγου του, καὶ ἄλλο
διὰ τὴν πλὴν ἡγαπημένην του. Τοῦ ἐξηγεῖ ἔπειτα

τὴν σημασίαν τῶν δύο Γραμμάτων I. P. Τὸ πρῶτον
θέλει νὰ εἰπῇ Ἰακοί, καὶ τὸ δεύτερον Ποῖζε, λέξεις
καὶ αἱ δύο Ἰγκλέξικαι, ἡ ὁποία εἶναι τὸ σημεῖον
διὰ νὰ γνωρίζεται ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον, καθὼς καὶ ἡ
ἐκτασις ὅπου κάμνουν μετὰ τὴν δεξιάν εἰς τὴν ἀριστε-
ράν τους διαγόνα. Ἐπειτα τραβῶντας ἴδια τὸ χέρι,
ἀκουμίζουν τὸν μεγάλον δακτύλον εἰς τὴν δευτέ-
ραν ἄρθρωσιν τοῦ λικανοῦ, ἥγουν τοῦ δευτέρου δα-
κτύλου τοῦ συναδέλφου, προφέροντας τὴν λέξιν Ἰα-
κόν, ἐγγιζοντας ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον τὸ στήθος των,
πάλιν δίδουν τὸ χέρι, καὶ ἀκουμῶντας τὸν μεγάλον
δακτύλον ἐπάνω εἰς τὴν δευτέραν ἄρθρωσιν τοῦ με-
σαίου δακτύλου, προφέρουν τὴν λέξιν Ποῖζε.

Ἐξηγουμένων δὲ τούτων, κηρύττεται ὁ ὑποψή-
φιος ἀδελφός. Ἐπειτα, ἀδεία τοῦ Πρωτομάρτυρος,
κάθεται εἰς τὴν Τράπεζαν, καὶ πίνουν εἰς τὴν ὑγίαν
τοῦ συναδέλφου. Πάλιν, ἀδεία τοῦ Πρωτομάρτυρος,
λέγοντος, ὡς δοθῇ κόνις ἐπάνω, ἥγουν τουφέκια, ὁ
καθ' εἰς ἔχει ἔμπροσθεν του ἕνα μπουκάλι μετὰ κρασί,
καὶ προστάζοντας τοῦ Πρωτομάρτυρος ὁ καθ' εἰς
βάλλει τὸ κρασί εἰς τὸ ποτήρι, λέγωντας, ὡς βάλῃ ὁ
καθ' εἰς εἰς τὰ ἄρματα χέρι, πλησιάζουν τρεῖς φοραῖς
τὸ ποτήριον εἰς τὰ χεῖλη, καὶ βάζοντάς το κάτω,
καὶ ὑστερον πέρνωντάς το, τὸ σφίγγουν εἰς τὸ ἀρι-
στερὸν μέρος τοῦ στήθους τρεῖς φοραῖς, φωνάζοντας
ὁμοῦ τρεῖς φοραῖς, Ζήτω, ἥγουν βίβατ. Ἐπάνω εἰς
τὴν τράπεζαν εἶναι τρία κηρία, ὅπου κάμουν ἕνα
τριγώνον σχῆμα. Ἀνίσως καὶ ἤτον τινὰς ὑποπτος,
θέλει φανερωθῇ λέγωντας, βρέχει, τὸ ὁποῖον σημαί-
νει σιωπὴν. Ἐνδεχόμενον νὰ τύχῃ τινὰς ἀνάξιος νὰ
ἡγεύῃ τὰς λέξεις Ἰακοὶ καὶ Ποῖζε, διὰ τοῦτο διὰ νὰ
μὴν ᾔναι ὑποπτος, ὅταν δίδουν τὸ χέρι, δὲν προφέ-
ρεται ἄλλο παρὰ τὰ γράμματα τῶν ἄνωθεν λέξεων,
ἥγουν ὁ ἕνας λέγει Ἰακοί, καὶ ὁ ἄλλος Ποῖζε καὶ
οὕτως περὶ τῶν ἄλλων. Ταῦτα εἶναι τὰ σημεῖα καὶ
ἡ τάξις τῶν Ἐλευθέρων Κονιάτων, καὶ οἱ χαρακτι-
ρες, ὅπου γράφουν, εἶναι εἴκοσι τέσσαρες, οἱ ἐξῆς,
ὅπου φαίνονται (παραλείπονται).

Ἡ Εἰδοσις ταύτης τῆς τάξεως καὶ τοῦ νεωτερι-
σμοῦ ἐδόθη τῇ Ἁγίᾳ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ ἐπὶ τῆς πα-

τριαρχείας τοῦ κύρ Παΐδιου, παρὰ τοῦ Σμύρνης κύρ
Νεοφύτου, ἀπελθόντων τῶν Κονιατῶν ἐκεῖ. Ἐκαμε
δὲ πολλοὺς λόγους καὶ θρησκευτοὺς ἀφορισμοὺς εἰς ἐκεῖ-
νον, ὅπου πηγαίνει εἰς αὐτοὺς, ὅτι εἶναι δαιμονο-
λατρεία ἡ τάξις αὐτή, καὶ τὸ ἀπόκρυφόν τους ἐκεῖ-
θεν ἤλθαν εἰς τὴν πόλιν, εἰς τὸν Γαλατᾶν, καὶ ἔκα-
μαν Κονιάτας τινὰς· μαθόντες δὲ οἱ κρατοῦντες ἐκ-
θὺς ἀπεδιώξαν αὐτοὺς. Τοῦτοι οἱ Κονιάται λέγεται
ὅτι νὰ ἐπρωτοφάνησαν εἰς τὴν Ἰγγλιτέραν πρὸ
70 — 80 χρόνων ἀπὸ τῆς ὁμέρου, ὅπου ἐφανερώθη
παρὰ τοῦ Σμύρνης ἡ τάξις των, ἥγουν ἀπὸ τοῦ
1747 ἔτους ἀπὸ Χριστοῦ.

(Ἀκολουθεῖ).

ΡΙΠ ΒΑΝ ΓΟΥΙΓΚΛ*

Πλὴν καὶ ἐκ τούτου τοῦ ὀχυρώματος ἐδιώχθη ἐπὶ
τέλους ὁ δυστυχὴς Ρίπ ὑπὸ τῆς φιλέριδος αὐτοῦ
γυναικός, ἥτις ἐξ ἀπίνης συνεθίζε νὰ εἰσβάλλῃ ἐν
τῇ γαλήνῃ τοῦ συλλόγου, ἐξουθενούσα πάντα τὰ ἐν
αὐτῷ μέλη, μὴδ' αὐτοῦ τοῦ σεβασμίου προσώπου τοῦ
Νικολάου Βέδδερ σωζομένου ἀπὸ τῆς θρασεῖας γλώσ-
σης τῆς προμερᾶς ταύτης ἀνδρογοναῖκα, ἥτις καθ'
ὀλοκληρίαν ἤτιχτο αὐτὸν ὡς ἐνθαρρύνοντα τὸν σύ-
ζυγον αὐτῆς εἰς ἐξέλις ὀκνηρίας.

Ὁ δυστυχὴς Ρίπ ἐπὶ τέλους περιήλθεν εἰς ἀπελ-
πισίαν· τὸ μόνον δὲ μέσον, τοῦ νὰ διαφύγῃ τὴν ἐν τῷ
ἄγρῳ ἐργασίαν καὶ τὰς κραυγὰς τῆς συζύγου αὐτοῦ,
ἦτο νὰ λάβῃ τὸ πυροβόλον καὶ νὰ δραπέτευσῃ εἰς τὰ
δάση. Ἐνταῦθα, κατήμενος ἐνίοτε παρὰ τὴν ρίζαν δέν-
δρου, ἐμερίζετο τὸ περιεχόμενον τοῦ δισακκίου αὐτοῦ
μετὰ τοῦ λύκου, ὃν συνεπᾶθει ὡς φίλον, συμπάσχοντα
ἐν τῷ διωγμῷ. «Πτωχὲ λύκε», ἔλεγεν ἐνίοτε, «ἡ κυρία
σου σὲ ὁδηγεῖ εἰς τὸ νὰ διδάγῃς βίον κυνός· ἀλλ' ἔσο
ἡσυχος, καλέ μου· ἐνόςσω ζωὴ οὐδέποτε θέλεις στερη-
θῇ φίλου προστάτου!» Πρὸς ταῦτα δὲ ὁ λύκος ἐκίνει
τὴν οὐρὰν αὐτοῦ, παρετῆρει προσεκτικῶς ἐν τῷ προσ-
ώπῳ τὸν κύριον αὐτοῦ καί, ἂν οἱ κύνες αἰσθάνωνται
συμπάθειν, πιστεῦω, ἀληθῶς, ὅτι οὗτος μάλιστα
ἐγκαρδίως ἀνταπέδιδε τὸ συναίσθημα.

Κατὰ τοιούτην τινα περιπλάνησιν ἐν λαμπρᾷ φθι-
νοπωρινῇ ἡμέρᾳ ὁ Ρίπ ἀσυναίσθητως ἀνεργιχθήναι εἰς
ἐν τῶν ὑψηλοτάτων μερῶν τῶν ὄρεων Κάατσακλ. Εἶχεν
ἐξέλθει εἰς τὴν ἀγχαπητὴν αὐτῷ θήραν σκιοῦρων καὶ
αἱ ἡρεμοὶ ἐρημίαι ἤχησαν καὶ ἀντήχησαν ἐκ τῶν
κρότων τοῦ πυροβόλου αὐτοῦ. Ἀσθμαίνων καὶ κεκο-
πικῶς, ἐρίσθη ἄργα μετὰ μεσημβρίαν, ἐπὶ πρασίνου
λόφου ὑπ' ὀρεινῆς χλόης κεκαλυμμένου, περιστερού-
σης τὴν ὄρεον τοῦ κρημνοῦ. Ἐκ τινος διὰ τῶν δένδρων
ἀνοίγματος ἡδύνατο νὰ ἐπισκοπῇ ἅπασαν τὴν χθα-
μλοτέραν χώραν, ἀποτελοῦσαν ἐπὶ πολλὰ μίλια
πλούσιον δασώδη τόπον. Ἐν ἀποστάσει μακρᾷ,

*) Ἰδε ἑρμ. 50, σελ. 987 — 988.